USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Y. Y.,** zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2021, č. j. KRPH-10623-50/ČJ-2021-050022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2021, č. j. 29 A 4/2021 - 76,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 4 a odst. 7 téhož ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce byl rozhodnutím ze dne 10. 2. 2021 zajištěn na dobu 30 dnů za účelem předání do Rumunska, které přijalo odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. O prodloužení zajištění bylo rozhodnuto s lhůtou do 13. 4. 2021.

[2] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná v rozhodnutí řádně vyložila, z jakých důvodů přistoupila k prodloužení žalobcova zajištění. Rovněž vysvětlila, proč nebylo v případě žalobce namístě užití zvláštních opatření. K žalobcem namítaným systémovým nedostatkům v Rumunsku krajský soud poukázal na postup správního orgánu, který si v souladu se zákonem vyžádal od Dublinského střediska OAMP informaci o případných systémových nedostatcích, které by bránily předání cizince do Rumunska. Žalovaná následně obdržela zprávu, že Rumunsko pravidelně s Českou republikou komunikuje a plní závazky plynoucí z nařízení Dublin III. Krajský soud tak dospěl k závěru, že případné (v žalobě zmiňované) dílčí nedostatky v postupu Rumunska v migrační problematice bez dalšího nevedeou k závěru o systémových nedostatcích, které by znemožnily předání cizince do dotčeného státu z důvodu hrozby nelidského či ponižujícího zacházení. Dle krajského soudu zmiňované nedostatky tuto intenzitu nenaplňují.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že žalovaná měla komplexně zkoumat, zda stěžovateli v případě jeho předání podle nařízení Dublin III nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, které souvisí se systémovými nedostatky azylového řízení v Rumunsku. K tomu doplnil, že krajský soud se dostatečně nevěnoval problematice realizovatelnosti účelu stěžovatelova zajištění a sám si ani neobstaral podklady ohledně současné azylové situace v Rumunsku. Situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku je dle stěžovatele žalostná, u nemajetných žadatelů vede k nelidskému a ponižujícímu zacházení. Stěžovatel považuje za problémové oblasti čerpání sociální podpory, nedostatečnou participaci na integračních programech, nekvalifikovanost tlumočníků a nedostatek nápomoci ze strany rumunských státních orgánů. Dle judikatury je přitom domněnka, že státy dodržují základní práva žadatele, vyvratitelná. Stěžovatel považuje napadený rozsudek krajského soudu za typizovaný, nezohledňující konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Skutečnost, že v Rumunsku požádají ročně o mezinárodní ochranu desetitisíce uprchlíků, svědčí dle stěžovatele o přetížení tamního azylového systému a vzbuzuje obavy o dostatečně rychlém posouzení žádostí.

[4] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu. Domnívá se, že její závěr o prodloužení zajištění byl v rozhodnutí dostatečně doložen a odůvodněn.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, která se uplatní též po novelizaci soudního řádu správního, jež institut nepřijatelnosti kasační stížnosti

rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021 - 23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31).

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se prakticky totožnou kasační argumentací jako v nyní posuzované věci zabýval ve své rozhodovací činnosti opakovaně, přičemž neshledal důvod se od ní odchýlit. Shodné námitky řešil jak ve věcech „prvotního“ zajištění (rozsudky ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 Azs 102/2021 - 29, ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020 - 28, ze dne 21. 6. 2021, č. j. 3 Azs 375/2020 - 31, nebo ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021 - 23), tak prodloužení zajištění (rozsudek ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, usnesení ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, nebo usnesení ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30).

[8] Z uvedené judikatury vyplývá, že společný evropský azylový systém je budován na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. K vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech by mohla vést pouze závažná porušení ze strany příslušného státu. Žalovaná však není bez dalšího povinna zabývat se otázkou existence systémových nedostatků, pokud tomu nenasvědčují okolnosti daného případu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, stanovil podmínky, při jejich splnění se žalovaná není povinna v rozhodnutí o zajištění výslovně touto otázkou zabývat. Těmito podmínkami jsou: (i) neuplatnění námitky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti (obdobně např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, nebo rozsudek ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23).

[9] Krajský soud (stejně jako žalovaná) v napadeném rozsudku postupoval v souladu s uvedenou judikaturou. Stěžovatel v předchozím řízení neoznačil takové skutečnosti, které by svědčily o systémových nedostatcích v azylovém řízení nebo podmínkách přijímání žadatelů. Žalovaná proto správně vyhodnotila, že realizaci předání stěžovatele do země nic nebrání. Ani z další judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (viz rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20, již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, rozsudek ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, nebo usnesení ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37).

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou, která poskytuje odpověď na stěžovatelem vznesené kasační námitky, a krajský soud nepochybil ani při výkladu hmotného či procesního práva, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021 - 28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[12] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 19. 4. 2021, č. j. 29 A 4/2021 - 28, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Podle § 35 odst. 10 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. V souladu s týmž ustanovením zákona zastupoval jmenovaný advokát stěžovatele rovněž v řízení o kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé - kasační stížnost) ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů částku ve výši 3 400 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2022

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu